

SESTA DEČENJA SMUČARSKOG KLUBA SARAJEVO

SARAJEVSKÉ BIJELE PRČE

“SESTA DECENIJA
SMUČARSKOG
KLUBA
SARAJEVO

NAJSTARIJEG SMUČARSKOG KOLEKTIVA U
BOSNI I HERCEGOVINI

„Na smučkama uživaš u zemlji pod nogama, miluješ tlo, slijediš valovite pregibe predjela, lagano klizeći po glatkom snijegu. A potrebna je nekakva genijalnost cijelog tijela, da uvijek pogodiš pravi položaj, podjela snage na mišiće, naginjanje tijela čas ovamo, čas onamo, treba brzo odlučiti koji ćeš put izabrati – a u trenutku izbora: koliko li brzog rasuđivanja, hitrog razmišljanja, trenutne mudrosti!

A to razigravanje tvoje snage – to je ples, razigravanje mladosti, wenje sokova bez erotskih primisli, čisto i krepko kao snijeg, koji leži posvuda, kao zrak koji udišeš.“

Oton Župančič, 1909. godine

Mome Nedji
za prvo odbijanje
na pismu od SR Biff.
Gar. 20. 12. 1988 100

SADRŽAJ

U znaku pet krugova	5
Olimpijskim korakom	7
Jugoslovenske medalje	17
Reprezentativci	18
Škola smučanja	19
Štosaprijska nagrada	20
Objekti – Neumorni graditelji	22
Organizatori svjetskog nivoa	28
Biatlonci za ponos	29
Recept za uspjeh	32
Kolekcionari medalja	35
Galerija šampiona – Robert Brudar – Da je bilo strpljenja	39
Mladen Grujić – Nada jugoslovenskog biatlona	41
I u ratovanje na skijama	43
Sarajevo 1984	47
IN MEMORIAM – Oni su stvarali SSK	51
Sličice iz smučarske istorije: – Vijek na skijama	54
– Vruć hljeb sa Poljica	56
– „Breza“ do ponoći	56
– Šampion zbog halve	57
– Klupska forma	57
– Jedva živ	57
Svi predsjednici Kluba	59

U ZNAKU PET KRUGOVA

Šest decenija je jedan ljudski vijek. Šest decenija jednog sportskog kluba, pogotovo kad on čini klicu, pa potom mladicu i na kraju oslonac na koji su vremenom zidane (i ostvarene) olimpijske ambicije jedne planine, jednog grada, jedne republike i jedne države – to je već istorija. I to sjajna, sportska istorija za kakvom žude hiljade i hiljade sportskih kolektiva širom svijeta, i starijih i moćnijih, finansijski neuporedivo jačih od Smučarskog kluba Sarajevo, koji ove godine, s olimpijskom bakljom u izlogu, proslavlja šezdeset godina od osnivanja.

Prije pet godina, prilikom proslave 55. godišnjice Kluba, prikupljena je značajna građa, koja osvjetljava put od pionirskih koraka do 14. zimskih olimpijskih igara, i objavljena u knjizi „Tragom smučarske staze“. Ova knjižica samo je nastavak prethodne, u stvari, ovo je priča o pet proteklih godina Smučarskog kluba Sarajevo, priča o novim klupskim junacima, priča o „najboljim zimskim olimpijskim igrama u istoriji“, koje su se u međuvremenu desile u Sarajevu, priča obogaćena novim uspomnama i novim detaljima iz dalje smučarske istorije, do kojih smo u međuvremenu došli listajući prašnjave dokumente. Ovo je, na kraju, i nastavak izdavačke djelatnosti Smučarskog kluba Sarajevo, zahvaljujući kojoj su mnoge stvari od prije šezdeset ili pedeset godina vječno sačuvane od zaborava. Rekli bismo, na vrijeme i u posljednji čas, jer godine polako odnose prve junake „Sarajevskih bijelih priča“.

Boro Radosavljević
Sarajevo, 14. juna 1988.

OLIMPIJSKIM KORAKOM

Dvije tačke u porodici Sportskog društva Sarajevo nose olimpijski predznak. Fudbaleri evo već petu godinu igraju na olimpijskom stadionu, a na drugoj strani cijeli jedan klub zaslužuje naziv „olimpijski“. Naravno, riječ je o Smučarskom klubu Sarajevo.

Smučarski klub ove godine slavi veliki jubilej.  est decenija postojanja, a upravo tih šest decenija čine razvojni put bosanskohercegovačkog smučanja od prvog „zavoja lijevo“ ka 14. zimskim olimpijskim igrama i dalje. Sve te godine i decenije SK Sarajevo ili Sarajevski smučarski klub stajao je na čelu kolone koja je kr ila put ka olimpijskim visinama, u početku sam, u ulozi pionira novog sporta, kasnije u društvu sa sve bogatijom porodicom smučarskih klubova, ali sve vrijeme kao predvodnik, sa najagilnijim i najstru nijim kadrovima, najvrednijim organizatorima, najboljim takmičarima...

Klub je osnovan 1928. godine. Krenulo se s imenom Ski-klub Sarajevo. Prvi predsjednik bio je dr Branko Kalu er ik, poznati sarajevski advokat.

– Bio je to jedini isključivo smučarski klub u Bosni i Hercegovini, građanske orijentacije, bez nacionalističkih tendencija ili bilo kakvog okupljanja u tom pogledu. Bilo je i drugih klubova, ali djelatnost im je bila planinarsko-smučarska – pri ao nam je o prvim godinama djelovanja nedavno preminuli akademik dr Aleksander Trumić, uz Vladu Hrisafovi a, Svetozara Kalu er i a, Bobana Ilića, Vilka Ba a, Du ana Krsmanovića i još nekoliko istinskih zaljubljenika sporta i planine, jedan od nosilaca aktivnosti Kluba u prijeratnom periodu.

Prvih godina Ski-klub nije imao objekata na planinama, pa su takmičenja i brojni kursevi organizovani naj e e na terenima v e Jezera, tada popularnog kupališta Sarajlija. U štampi je zabilježeno jedno takvo masovno propagandno takmičenje februara 1929. godine na padinama iznad Jezera. Istog mjeseca, Ski-klub je organizator i Prvog prvenstva Bosne i Hercegovine u smučanju. Takmičenje je održano samo u trčanju na stazi dugoj 22 kilometra. Inače, prvih godina radilo se najv e na smučarskom trčanju, koje je, inače, bilo dominantan sport u cijelom svijetu, sve do pojave prvih ski-liftova.

Osnosovljenju članstva posvećuje se posebna pažnja, ali i stručnom osposobljavanju kadrova za vođenje smučarskih kurseva. Tako iz Lista „Jugoslovenska pošta“ od 30. marta 1933. godine saznajemo da je...

..... objavljuje zimsko-sportsko društvo Ski-klub odlučilo da tri svoja najagilnija člana smučara pošalje u Sloveniju na Triglav da završe nastavnički kurs smučanja. Na sjednici odbora riješeno je da se pošalje Vlado Hrišavc, Drago Cvjetić i Duško Krizanović. Kurs će održati poznati i čuveni norveški rekorder Gutemson. Kurs će trajati tri nedjelje...”

Iste godine, iz „Jugoslovenske pošte“ saznajemo da je pola vijeka prije 14. zimskih olimpijskih igara, Ski-klub otkrio izvanredne smučarske terene na Bjelašnici. Naime, te zime Ski-klub je u sporazumu sa vojskom i uz učesće smučara iz još nekoliko planinarskih i turističkih društava na budućoj olimpijskoj Bjelašnici organizovao „vojničke patrolne vježbe”.

Naredna, 1934. godina jedna je od najznačajnijih u prijeratnoj istoriji Kluba a i smučara u Sarajevu i Bosni i Hercegovini. Za članove Ski-kluba neopisivo radost predstavljao je završetak radova na prvom klupskom domu na Crepoljskom, a za sve sarajevske smučare izgradnja prve skakaonice u Bosni i Hercegovini na Kalovitim brdima na Palama.

— U našim razmišljanjima o lokaciji budućeg doma bile su prisutne dvije varijante. Prema prvoj, trebalo je da ga gradimo na Jahorini, a prema drugoj na Crepoljskom. Na kraju smo se odlučili za Crepoljsko, najviše zbog blizine grada — kaže Svetozar Kaluđerčić.

A o samoj izgradnji, priča dugogodišnji aktivista Vilko Bač:

— Bez obzira što smo imali obezbijeđena znatna sredstva, svi članovi morali su da se maksimalno založe kako bi dom bio završen. Materijal je kamionima dopreman do Pali-nog brda, a potom na konjima i leđima čla-

nova Kluba, preko Goropca, prenošen na Crepoljsko. Kakav je to bio događaj kad smo 11. novembra 1934. godine otvarali svoj prvi klupski objekat. Gotovo svi članovi Kluba bili su na okupu.

Bio je to početak graditeljske aktivnosti, na koju će u proteklih šest decenija Klub imati velikog uticaja, da bi se gradnjom smučarskih i smještajnih objekata vremenom „otvarao“ jednu po jednu od budućih olimpijskih planina, Crepoljsko, Jahorinu, Trebević...

Jelena Trumić na jednom takmičenju na Crepoljskom 1937. godine

Te 1934. godine, s otvaranjem smučarske skakaonice na Palama, smučarski skokovi zakućuju članove Ski-kluba, koji su najaktivniji na kursu koji je, u organizaciji Sarajevskog smučarskog podsaveza, vodio tada poznati skakač Norvežanin Jar Bjørn.

Naredni veliki događaj za bosanskohercegovačko smučanje, u kome je opet jednu od osnovnih poluga činio Ski-klub, bio je Prvi jugoslovenski smučarski slet, koji je sredinom februara 1937. održan na terenima Pala i Jahorine. U okviru sleta na programu su bili Državno prvenstvo u svim disciplinama i Vojno prvenstvo. Za vrijeme ovih manifestacija na Jahorini je otvorena i smučarska skakaonica, čiji projektant je bio tadašnji predsjednik Ski-kluba Aleksander Trumić.

Inače, za najuspješnijeg bosanskohercegovačkog takmičara na Prvom jugoslovenskom smučarskom sletu proglađen je član Ski-kluba Murat Jažić.

Skakaonice i dalje opsjedaju članove Kluba. One na Palama je ubrzo propale, jer je napravljena na terenu na kome se snijeg zadržava relativno malo, onu na Jahorini koristila je vojska, pa je trebalo realizovati u Ski-klubu dugo prisutnu ideju da se gradi klupska skakaonica. I 1938. je počela gradnja u neposrednoj blizini doma na Crepoljskom. I ovaj projekat sačinio je Aleksander Trumić, a skakaonica je, prema njegovim riječima, omogućavala skokove od 30 do 35 metara. Otvaranje 19. februara 1939. godine obilježeno je zanimljivim takmičenjem, na kome je nastupilo 19 skakača, 9 domaćih i 10 gostiju iz Slovenije. Bilo je to ujedno i Prvenstvo Sarajevskog smučarskog podsaveza, koje je osvojio Grujo Samardžić, ispred Stanka Zadnikara. Gosti su skakali van konkurencije.

Inače, saradnja između slovenačkih smučara i SSK imala je dugoročni karakter:

— Da bismo sistematski i stručno obučavali svoje članove, pored domaćih kadrova, trudili smo se da angažujemo i druge kvalifikovane stručnjake. Za obuku trkača doveli smo reprezentativca Leona Knupa, a za obuku skakača angažovali smo, takođe, slovenačkog takmičara Pribužnika. Alpskog smučara Slavka Podkubovčeka, koji je služio vojni rok u Sarajevu, zaposlili smo u gimnaziji, pa je i on ostao u Sarajevu. Ova trojica Slovenaca veoma su pomogli razvoju smučanja u Sarajevu i okolini, a i Jahorina se periodu — prišao nam je Aleksander Trumić.

Krajem tridesetih godina sve je manje bilo snijega u Sarajevu i okolini, a i Jahorina se atraktivnim smučarskim terenima postaje sve pristupačnija, pa se težište smučarskih aktivnosti prenosi na ovu planinu, na kojoj je već bilo izgrađeno nekoliko manjih objekata za smještaj.

— Za zimskih nedjelja sve je više smučara kretalo ka Jahorini. Alpski vozači bili su vozom do Pata, a odatle su pješice nastavljali ka Jahorini. Mi trkači bili smo pješice preko Trebevića, jer nam je ovaj put bio pogodniji za smučanje — sjede se Murat Jažić. Sve veća popularnost Jahorine uticala je na to da Ski-klub donese odluku da gradi svoj dom na ovoj planini.

Gradnja je počela 1939. godine, najbitniji radovi izvršeni su tokom 1940. i kad je dom bio gotovo završen, buknuo je rat. Dom, zamišljen u formi bosanske bajte sa 25 ležaja, građen je na mjestu današnjeg doma „Mladost“ po projektu Bajlona i Šamaneka.

Sredstva su prikupljana na razne načine. Našto je dao Podsavez, nešto članovi kroz članarinu (već ih je bilo preko 200), zatim je uzet zajam od Gradske štedionice u visini od 40.000 dinara, s tim što su mjenice potpisali svi članovi Kluba i na kraju su prikupljeni dobrovoljni prilazi i dobrovoljne radne akcije članova, koji ni ovoga puta nisu štedjeli ni novac ni snagu kako bi još jedan veliki klupski poduhvat bio uspješno okončan.

A okončan je tužno, dom je nedovršen izgorio 1941. na samom početku rata.

Kako je zabilježeno u „Jugoslovenskoj pošti“ posljednji značajniji sportski događaji na snježnim teretina pred rat, bili su: uzvratni susret članova Smučarskog kluba i Srpskog planinarskog društva u drugoj polovini januara 1941. te Prvenstvo Zimsko-sportskog podsaveza za seniore i juniore, na kome je najbolji senior bio član Smučarskog kluba Sarajeva Leo Knap.

Izvištaje s ovih takmičenja čitamo iz poslijetih novina koje su pune prijetućih vijesti o nacističkim i fašističkim prodorima, koji početkom aprila 1941. neće zaobići ni Jugoslaviju.

Kad je, poslije okupacije zemlje, formirana kvistińska NDH, na udaru su se našli i brojni sportski klubovi. Među njima je bio i Smučarski klub Sarajeva, kome je zabranjena sva aktivnost a imovina konfiskovana.

Četiri zime na smučarskim terenima su gorjele vatre, smučarskim trasama marširale su partizanske kolone, u selima, gradovima, šumama, rađala se sloboda, kojoj su sve dali i brojni smučari, od kojih mnogi nisu ni dočekali ponovni izlazak na Crepoljsko ili Golub Jahorinu. A sloboda je u Sarajevu stigla 6. aprila 1945.

U vazduhu se još osjećao neprijatni miris rata, ostaci izdajničkih bandi još su se krili po šumama kad su se prve grupe smučara uputile u planinu. Poslije svakodnevnog udarničkog rada, u rijetkim časovima odmora, smučari su se vraćali svojoj nezaboravljenoj ljubavi – snježnim stazama.

– U prvo vrijeme najveći broj smučara nekadašnjeg Ski-kluba okupio se u zimsko-sportskoj sekciji Fiskulturnog društva Torpedo – priča Murat Jažić. – No, vremenom se sve više osjećala potreba za formiranjem samostalnog smučarskog kluba koji je osnovan na početku zimske sezone 1947/48.

Tačan datum osnivačkog sastanka nije zabilježen, ali sačuvan je prvi „Pravilnik Izvršnog odbora Smučarskog kluba Sarajevo“, iz kojeg se upoznajemo sa prvim poslijeratnim rukovodstvom. Predsjednik Kluba je Jaco Marjanović, prvi potpredsjednik Kiko Karahasanović, drugi potpredsjednik Franjo Marušić, treći potpredsjednik Muhamed Smajić, glavni sekretar Blagoje Ninčić...

Prvi dokument o Smučarskom klubu Sarajevo je tekst u „Oslobođenju“ od 21. decembra 1947. pod naslovom „Fiskulturno društvo Sarajevo otvara smučarsku stanicu“, u kome piše:

„Danas Fiskulturno društvo „Sarajevo“ otvara svoju smučarsku stanicu u Fiskulturnom domu. U stanci će se nalaziti 60 smučki i 8 pari cipela. Pravo izuzimanja smučki imaju svi verifikovani članovi koji imaju društvenu legitimaciju“.

No, vratimo se na početak. Kako je oživljen rad Kluba?

– Inicijativa je došla preko Planinarsko-smučarskog saveza Bosne i Hercegovine, na čijem se čelu tada nalazio Nisim Albahari – priča Jaco Marjanović, prvi predsjednik poslije rata. – U Klubu se odmah okupio veoma kvalitetan smučarski kadar, tako da su već tih prvih godina republičku smučarsku reprezentaciju najvećim dijelom činili naši članovi.

Prve klupske prostorije nalazile su se u Titovoj ulici, u prolazu preko puta bioskopa „Romanija“, na mjestu gdje se danas nalazi cvjetara. Klub je dobio na upotrebu dom na Trebeviču, na Brzvu, pored koga je bila izgrađena i 26-meterska skakaonica.

– Organizovali smo i akcije na Crepoljskom, gdje smo od drveta koliko-toliko obnovili u ratu izgorjeli klupski dom, a u Rajskom dolu kod Trnova imali smo jednu baraku – kaže Jaco Marjanović. – Dobro se sjećam jedne akcije koju smo organizovali na Brzvu. Naime, opremu smo dobijali od Saveza, pa nam je u jednoj pošiljci stigla i kompletna oprema za hokej. Počeli smo da ravnamo prostor oko doma s namjerom da ga zaleđimo za hokejaško igralište. Međutim, ideja je kasnije propala, pa tu hokejašku opremu niko nikada nije ni isprobao.

U klupskom domu na Trebeviču domaćini su bili zaljubljenici u planinu, dobri ljudi Ana i Cvjetko Štokar. S puno ljubavi i brige dočekivali su smučare i planinare skoro čitav svoj radni vijek.

Išlo se tih prvih poratnih godina i do Jahorine, vozom do Pala, pa dalje pješke. Spavalo se u baraci na od dasaka sklepanim „palacijama“ poredanim sa strane, oko vatre koja je gorjela na sredini barake. U dvije sobe bilo je 30–40 ležaja. Povratak je bio ugodniji, na skijama do Pala, pa nazad vozom u Sarajevo.

Među najaktivnijim i najboljim smučarima Kluba u tim prvim poslijeratnim godinama bili su: Podkubovič, Kojć, Novak, Njegošević, MIMO Kaluđerčić, Lav i Olga Mantula, Hladnik, Stepanek, Ferhatbegović, Filipović.

vić, braća Jačić, Mujkić, Hrapović, Džodžo, Mladen i Seka Sudić, Korić, Rusijari, Marulić...

Taman kad se činilo da se Klub u potpunosti stabilizovao, neočekivano je u klupske prostore stigla kriza. Prvo finansijska, a onda i takmičarska, smučari (posebno alpinci) su uglavnom otišli u druge klubove, tradicionalni entuzijazam počeo je da jenjava. Sa završetkom sezone 1952/53. potpuno je prestala aktivnost Smučarskog kluba Sarajeva.

Kriza je trajala samo jednu zimsku sezonu, 1953/54, a onda je smučanje ponovo krenulo, ovoga puta za sve vremena.

Inicijator obnavljanja aktivnosti Kluba i mnogo godina potom predvodnik svih njegovih akcija bio je dugogodišnji predsjednik Savo Golubović, koji o tim danima priča:

— Klub je bio u dugovima, bez odgovarajućih radnih prostorija, praktično pred rasulom. Zabrinutost odanih članova Kluba za njegovu sudbinu bila je za mene veliki izazov. I krenuli smo ponovo od početka.

Krenulo se i s novim imenom — Sarajevski smučarski klub.

— U prvo vrijeme smjestili smo se uz sami Hotel „Evropa“, u prostorijama Narodne milicije i tu proveli četiri-pet mjeseci. Onda nam je ponuđeno da pređemo u zadaljnje prostorije u Titovoj ulici 110, gdje je do tada bilo skladište za predvojničku obuku. Sami smo čistili, ribali, pa i donosili čilime od kuće da prekrijemo goli pod u novim prostorijama — sjeda se tih dana jedan od starih aktivista Rajko Lukić.

Aktivnost u SSK ubrzo dobija novi veliki zamah. Klub organizuje brojna takmičenja, ulaže mnogo u obuku omladine, organizuje kurseve za senosku omladinu na Črepoljskom, Crnoj rijeci, u okolini Pala, Trnova, Hadžića i na Trebeviću, obučava generacije i genera-

cije šumara i lovačuvara u smučanju. SSK je i organizator velikih takmičenja, s kojima planine oko Sarajeva prvi put „izlaze“ u svijet. Na Jahorini je tako zime 1954/55. održano 3. studentsko prvenstvo svijeta u smučanju. Gro posla na organizaciji ove velike smotre iznijeli su na svojim leđima članovi Sarajevskog smučarskog kluba, a u znak priznanja Klubu je dodijeljen dom „Košuta“, koji je izgrađen za potrebe šampionata.

I takmičarski pogon je ponovo u punom sjaju. Na bosanskohercegovačkim smučarskim terenima dominiraju članovi SSK Aleksandar Bošković, Željko Šatni u seniorskoj, Uglješa Cvijetić, pa potom Miroslav Lučić u juniorskoj alpskoj konkurenciji, a među trkačima na republičkim smotrama slave Zadić, R. Lučić, Tepavčević, M. Lučić, Rebić, Jačić... Aleksandar Bošković zajedno sa Travičaninom Pinjom Širačem nastupa i za reprezentaciju Jugoslavije na međunarodnom takmičenju u Turskoj, gdje zauzima odlično 3. mjesto u spustu i 4. u slalomu. Inače, prvi smučarski reprezentativci Jugoslavije iz BiH su Aleksandar Bošković i Željko Šatni, koji su 1954. (pauza u radu SSK) nosili državni dres na međunarodnom takmičenju u Žirji u Grčkoj.

Na međunarodnom planu u toku je saradnja sa smučarima Slavije iz Sofije, smučari SSK kao reprezentativci BiH nastupaju u Austriji, a na domaćim terenima rađa se novo takmičenje — Igmanški marš u smučarskom trčanju. Inicijator i nosilac svih aktivnosti je SSK.

— Ideja je potekla iz našeg kluba, a među inicijatorima bio je i član Jahorine Milolj Rutar — kaže tadašnji predsjednik Savo Golubović. — Izradili smo elaborat za organizovanje ove priredbe, koji je s oduševljenjem prihvaćen u Republičkom odboru SUBNOR-a. Tako je za smučanje otkriven Igman, buduće borilište 14. zimskih olimpijskih igara.

U SSK se neprestano rađaju nove ideje, Klub živi punim životom, pravi velike planove. I ostvaruje ih. Dom na Trebeviću prodan je

Fabrics duvana Sarajevo, a na Jahorini, na istom mjestu na kome je bio sagrađen dom koji je nedovršen izgorio na početku rata, počinje izgradnja „Mladosti“, doma u kome su najljepše dane mladosti proveli mnogi članovi SSK srednje i mladih generacija, a i oni stariji lijepe dane zrelosti.

Sa gradnjom novog doma, u Rajskoj dolini podiže se i klupski ski-lift, koji će prve smučare prema vrhu izvući januara 1961. godine. „Oslobođenje“ je ovaj događaj zabilježilo na sljedeći način u broju od 28. januara 1959:

„Jahorina će sutra dobiti još jedan objekat koji doprinosi da ovaj izvanredni zimsko-sportski centar postane još atraktivniji. Riječ je o ski-liftu, koji je na lijevoj strani Rajske doline podigao Sarajevski smučarski klub. Ovaj ski-lift ne samo da je novina za bosanskohercegovačke planine nego i za čitavu zemlju. Dug je 450 metara, a visinska razlika između krajnjih tačaka lifta iznosi oko 150 metara. SSK je lift podigao najve-

ćim dijelom iz svojih sredstava. Pod vrlo teškim uslovima na dobrovoljnim akcijama 252 smučara radila su 2.500 sati...”

Dobrovoljci su iznijeli glavni teret i prilikom gradnje kamenog zdanja „Mladosti“. Hiljade i hiljade sati proveli su na gradilištu, prosuli su litre i litre znoja, da bi punog uca dočekali 21. decembar 1961. i otvorenje najznačajnijeg klupskog prostora na planini.

SSK je u svom zlatnom dobu, broj čak 1.120 članova. A onda u njegove klupske vitrine stiže i prva zlatna medalja sa državnih prvenstava. Slavjenica je mlada trkačica Katica Šporer, učenica Srednje fiskulturne škole. Na Prvenstvu Jugoslavije u klasičnim smučarskim disciplinama, koje je od 14. do 17. februara održano u Mrkoplju u Gorskotom Kataru Šporerova je osvojila titulu omladinske prvakinje Jugoslavije na 5 kilometara. Te godine na bosanskohercegovačkim smučarskim terenima uspjehe bilježe sljedeći smučari i smučarke SSK: Katica Šporer, Ljudmila Doršner, Vladan Šušnjar, Radostav Lučić, Ida Čurić Nikočević, Dejan Gašić, Ib-ro Šlipićević...

Alpska ekipa pionira 1975.

Zanimljivo je da tri porodice igraju izuzetno značajnu ulogu u bosanskohercegovačkom smučanju, a sve tri su srcem i tijelom u SSK. Godinama su tu prisutni Jašići, Lučići su pedesetih godina imali svoju sekciju u okviru Kluba koju je vodio Pero Lučić, a u prvoj polovini šezdesetih godina na scenu izlaze Gadići, braća i sestra, Dejan, Ubarka i Nenad, svo troje odlični smučari.

Dejan Gadić 1964. godine ulazi i u omladinsku reprezentaciju, u kojoj nastupa i naredne godine, ali svoj veliki talenat ne uspijeva da iskoristi za seniorske uspjehe na jugoslovenskom planu. Dejan je, inače, bio i učesnik takmičenja, nada za vrijeme Zimskih olimpijskih igara u Innsbuku 1964. godine.

Na drugu titulu jugoslovenskog prvaka u Klubu se čekalo jedanaest godina, a onda su za dvije sezone stigla dva zlatna trofeja. Na scenu je stupila nova generacija talentovanih smučara, na čije čelo je stao jedan plavokosi mladić sa Pala – Ajdin Pađović.

Sa Gohta iznad Maribora u zimu 1974. stigla je vijest da je Pađović postao prvak Jugoslavije u spustu za starije omladince. Naredne zime Prvenstvo Jugoslavije održavalo se na Jahorini. Ajdin u konkurenciji starijih omladinaca ovaj put osvaja srebrnu medalju, ali dan kasnije postaje seniorski prvak Jugoslavije u spustu.

To Pađovića definitivno svrstava u jugoslovenski smučarski vrh, pa mu se otvara i mjes-

Alpska ekipa kluba 1977.

to u reprezentaciji. Bilo je to upravo u vrijeme kad su se činili prvi koraci ka kasnijem usponu jugoslovenskog smučanja u svjetski vrh. Križaj je bio najmlađi član reprezentativnog sastava.

Stigla je i 1976. godina i 12. zimske olimpijske igre u Innsbuku, a u olimpijskom sastavu se našlo i ime člana SSK Ajdina Pašovića, koji je tako postao prvi bosanskohercegovački sportista učesnik jedne zimske olimpijade. Tog 5. februara 1976. Franc Klammer je ušao u istoriju, postavši olimpijski šampion u spustu, a jugoslovenska štampa je zabilježila da je Pašović u Klammerovoj trci života zauzeo solidno 41. mjesto. Dovoljno za istoriju bosanskohercegovačkog smučanja, bar za početak.

Inače, tih sedamdesetih godina značajne stvari dešavale su se i na organizacionom planu, vjerovatno i presudne za buduće olimpijske događaje, a u centru zbivanja ponovo se našao Sarajevski smučarski klub, čiji aktivisti nose organizaciju novog takmičenja, Evropskog kupa na Jahorini. Sticajem okolnosti, te 1975. godine marširalo je snijega na Pohorju, pa se i tradicionalna „Zlatna lisica“ preselila na Jahorinu. Anemari Mozer Prel, Mari Liz Morero i Rozi Mittermajer jurile su „zlatnu lisicu“ u organizaciji SSK. Uloвила ju je Prelova, a Jahorina i cijelo Sarajevo se svojim prvim Evropskim i istovremeno prvim Svjetskim kupom pobrali su zlatne poene u Međunarodnoj smučarskoj federaciji.

Tih dana, u zanosu velikih organizacionih ostvarenja, upravo među aktivistima Sarajevskog smučarskog kluba pale su i prve ideje o eventualnoj kandidaturi za organizaciju olimpijskih takmičenja. Nosioci ideje će se primiriti narednih godinu-dvije, ali neće odustati. U drugoj polovini 1977. olimpijska razmišljanja su opet „vruča“, a onda je „prelomljeno“, krenulo se u kandidaturu, koja je na zasjedanju MOK-a u Atini 18. maja 1978. donijela Sarajevu 14. zimske olimpijske igre. Pretjerano bi bilo reći da je dobijanje organizacije ovako velikog sport-

skog događaja isključive zasluga generacije i generacija smučara i aktivista SSK, jer — ruku na srce — sarajevski smučarski mozaik decenijama su slagali i članovi ostalih klubova i društava, ali da je predvodnik te kolone zaslužnih upravo SSK, oko toga nema dileme. Inače, Klub je u međuvremenu 17. novembra 1976. postao član porodice SD Sarajevo i dobio ime SK Sarajevo, ali u svakodnevnoj komunikaciji kao navika, a i tradicije, ostalo je ono tako prepoznatljivo — SSK.

U vrijeme kad se na Jahorini o olimpijskoj kandidaturi razgovaralo kao o nečemu neizvjesnom, a potom o pripremanju za igre kao grandioznom zadatku, bosanskohercegovačkim smučarskim stazama radovali su se sjedeći smučari i smučarke SSK: Ajdin Pašović, Vedrana Perić, Duško Anić, Amila Buturović, Goran Rapajić, Sanja Isaković, Predrag Zoričić, Slaven Isaković, Dragan Pandurević . . . Pandurević 1979. ostvaruje i jedan od najvećih uspjeha klupskih trkača: pobjednik je 22. takmičenja za II liganaki marš na kome su nastupili najbolji jugoslovenski smučari trkači.

Onda se krenulo u olimpijske pripreme. Bukvalno, cijeli Klub našao se na organizatorskom zadatku. Bio je to tako grandiozan posao da je klupska pripadnost bila najmanje važna u tim trenucima. No, svejedno, ostalo je zapisano da je jedan od najvrednijih aktivista Smučarskog kluba Sarajevo Radoslav Dičodžić rukovodio Odborom za sport Organizacionog komiteta, da su iz Kluba za igre regrutovani rukovodioci takmičenja, sudije, priredivači staza, redari, zaljubljenici smučarskih staza svih vrsta, da su bili uzoran dio ogromnog organizacionog mehanizma koji su praktično sačinjavali cijeli grad, Republika, zemlja.

S pripremanjem za 14. zimske olimpijske igre formirana je i jugoslovenska reprezentacija u spustu, u kojoj se našao i jedan bosanskohercegovački takmičar, član SSK Robert Brudar. Jugoslovenska smučarska reprezentacija u tehničkim disciplinama već se našla-

zila u svjetskom vrhu, pa je rad sa spustašima, ipak, ostao pomalo po strani, nedovršen. Tako je spustaška ekipa negdje pred ZOI, potresena i nesporazumima između takmičara i stručnog rukovodstva praktično prestala sa radom, ali i uz nedovršen posao, u vitrinama Smučarskog kluba Sarajevo ostale su dvije nove titule prvaka Jugoslavije.

Obje ih je donio Robert Brudar. Prvu sa Kopke 1982. godine, gdje je postao šampion Jugoslavije u spustu za starije omladinca, a drugu četiri godine kasnije sa Jahorine, gdje je osvojio naslov državnog prvaka u spustu u seniorskoj konkurenciji. Ova druga Brudareva titula posebno je interesantna, jer je osvojena praktično bez specijalističkog spustaškog treninga, jer je u međuvremenu rad na ovoj disciplini u klubovima i reprezentaciji zamro.

U periodu poslije 14. zimskih olimpijskih igara u Klubu dolazi do neke vrste prestrojenja, iz koga kao najjači izlaze – biatlonci. U sezoni 1987/88. mala ali odabrana četa biatlonaca Smučarskog kluba Sarajevo gotovo je napunila klupske vitrine trofejima sa Prvenstva Jugoslavije na Kopaoniku. Osvojili su ukupno šest medalja. Najuspješniji je bio Mladen Grujić, koji je novi jugoslovenski prvak u konkurenciji juniora na dvije staze, od 10 i 15 kilometara, dok je ekipa SSK zauzela treće mjesto u zemlji. Uz Grujića, jedan od najperspektivnijih jugoslovenskih timova u biatlonu čine još Tihomir Milošavljević, Dragan Pandurević i Miroslav Lučić.

Time bi na neki način bila zaokružena ova priča o šest decenija najstarijeg smučarskog kluba u Bosni i Hercegovini. Na ovih nekoliko stranica stalo je tako malo, samo ono najosnovnije o Klubu u koji se svih ovih godina ulazilo i ostajalo zbog smučanja, ali i toplog ljudskog druženja, zbog SSK, „Mladosti“, Jahorine i – ljudi. Zbog cicibana, pionira, juniora, seniora i zbog veterana, zbog toga što je za sve njih sasvim dovoljno mjesta pod klupskim krovom. Otuda i nije nita neobično što su u proteklih šest decenija generacije i generacije sa istog kućnog

praga išle u Ski-klub, SSK i Smučarski klub Sarajevo, sin i kćerka za ocem i majkom, unuci za dedama i bakama.

A u tih izdeset godina toliko je zaslužnih imena da se prasto bojimo da nekoga zaslužnog ne izostavimo. I izvinjavamo mu se ako je greškom preskočen, jer drugog načina za bilježenje nije bilo sem praćenja nepotpunih zapisnika i imena pohvaćivanih aktivista. A taj sigurno nepotpuni spisak bi izgledao ovako: Vlado Hrišćević, Aleksander Trumić, Vilko Bač, Svetozar Kaluđerčić, Branko Kaluđerčić, Grujo Samardžić, Dušan Krsmanović, Drago Cvijetić, Boban Hrić, Deza Hrišćević, Jelena Trumić, Dejan Cvijetić, Predrag i Nenad Dajić, Leo Knap, Vinko Marlović, Mate Bajlon, Slavko Podkubovek, Milan Poluga, Joco Marjanović, Savo Golubović, Rade Barbarić, Rajko Lučić, Gajko Sikimić, Zdravko Mićević, Pero Scipioni, Zdravko Kofetić, Abida Karahasanović, Franjo Marulić, Sergije Mučibabić, Duško Jagodić, Rudo Filipović, Zeljko Imamović, Ahmed, Ismet, Safet i Midhad Jukić, Rajko Tapavčević, Aleksandar Bošković, Marija Krmpotić, Zdenka Mihačević, Nail Ahmić, Ljudevit Katanić, Radoslav Džodžo, Mirko Vobarnik, Alija Badić, Nenad Bičakčić, Bruno Južnić, Savo Kovačević, Rade Mijović, Fikret Alihodžić, Dakica Scipioni, Miro Tabori, Nada Bičakčić, Josip Dabo, Branko Ivanić, Vladan Šušnjarić, Miroslav Lučić, Džemo Zahirović, Moša Perić, Ragib Hasečić, Đoko Kačović, Nikola Zagarac, Boro Erbec, Kemo Jusufbegović, Ahmet Dizdarević, Milo Mićanović, Lela Kućec, Mugdim Karahasanović, Nevena Kovačević, Milena Bač, Hazim Cerić, Husain Arslanagić, Džemal Skender, Ivan Kolovrat, Miro Kovačević, Milorad i Cvijan Golijanin, Nada Alić, Filduz Sijerčić, Savo Tadić, Sašir Drinjak, Meho Sakić, Veljko Anđelić, Cvjetko Brajević, Milo Nikolić, Abdulah Panjeta, Zada Hamzić, Žarko Nastić, Ivica Katalinić, Adolf Doleček, Jovan Babić, Niko Jakšić, Srbo Mičić, Mirko Lučić, Dejan Gašić, Igor Najfeld, Katica Šporer, Stojan Savić, Slavko Gruber, Milica Katić, Ubavka Gašić, Mla Gučetić, Vesna Dugonjić, Mariana Gučević, Blagoje Ninić, Uglješa

*Cvijetić, Nenad Gašić, Mladen Sulić, Dragutin Kosovac, Hamdo Zenginović, Mile Ružić, Ida Nikadević, Sada Kolmo, Slavica Vuko-
vić, Nada Zorbo, Milovan Jevtović, Osman
Hadžić, Jovan Jankelić, Ljubila Zečević,
Fahrudin Kulenović, Vlatko Ubavić, Niko-
la Prodanović, Saša Novak, Edo Frimel,
Arif Trbonja, Vlatko Slokar, Dragan Pero-
vić, Vojo Tomić, Ajdin Pašović, Slobodan,
Vito i Slavko Ždrals, Hinko Brudar, Mitar
Aleksić, Boro Komljenović, Antun Šitić,
Drago Rubić, Božo Pokrajčić, Slobodan
Galić, Saka Kalember, Veto Vojnović,
Edo Ambrozić, Fehim Biraović, Vehid Lalić,
Adolf Slokar, Momo Vidović, Sreten Sulić,
Braco Povačić, Zijo Spaho, Duško Vujičić,
Janko Šalamon, Bogdan Todorović, Mišo
Dopuda...*

*Među ovako mnogo imena teško je, nemo-
guće naći najbolje. No, prilikom proslave 55
godina postojanja Kluba na osnovu ankete
među članovima svih generacija pokušali
smo da načinimo bar približnu sliku, od-
nosno rang-listu najboljih smučara i aktivni-
sta Kluba kroz vrijeme. Rezultati su bili
sljedeći – takmičari: 1. Aleksandar Boško-
vić, 2. Ajdin Pašović, 3. Safet Jašić, 4. Dejan
Galić, 5–9. Robert Brudar, Katica Šporer,
Milorad Lučić, Grujo Samardžić i Milan
Poluga, a sljedili su Ahmed Jašić, Ubavka
Galić, Boban Ilić, Nenad Gašić, Rajko Te-
pavčević, Željko Šatni, Murat Jašić, Nikola
Zagorac i Leo Knap.*

*Rang-lista aktivista kroz generacije prema
toj anketi izgledala bi ovako: 1. Radoslav
Džodžo, 2. Savo Golubović, 3–5. Vlado
Hrišćević, Josip Dabo i Nikola Zagorac,
potom slijede Ahmed Jašić, Đoko Kočo-
vić, Boban Ilić i Aleksandar Trumić, Kiko
Karahasanović, Aleksandar Bošković, Murat
Jašić, Osman Hadžić, Šaćir Drlinjak, Duško
Krsmanović...*

*Od pravljenja ove ankete prošlo je više od
pet godina. U međuvremenu dopisane su
nove medalje, novi uspjesi i nova imena, po-
novila se Jahorina, a nepopovijest u svim tim
kretanjima i vremenu ostaje samo – Smučar-
ski klub Sarajevo.*

JUGOSLOVENSKE MEDALJE

Členice i članovi Smučarskog kluba Sarajevo osvojili su do sada ukupno 39 medalja na prvenstvima Jugoslavije u raznim disciplinama, od čega 8 zlatnih, 14 srebrnih i 17 bronzanih. Prvaci Jugoslavije bili su: Katica Šporer 1963. (trčanje, omladinke), Ajdin Palović dva puta, 1974. i 1975. (spust, stariji omladinci i spust seniori), Robert Brudar dva puta, 1982. i 1986. (spust, stariji omladinci i seniori), te biatlonac Mladen Grujić tri puta, jedan put 1987. i dva puta 1988. (stariji omladinci, odnosno juniori).

Srebrne medalje osvojili su: SSK u smučarskom trčanju 1952, Ajdin Palović 1975. (spust, stariji omladinci), Snježana Kureš 1978. (veleslalom, starije omladinke), štafeta u smučarskom trčanju, mlađi omladinci 1984. Mladen Grujić tri puta, 1984, 1985. i 1987. (biatlon mlađi omladinci i stariji omladinci), Tihomir Milosavljević tri puta, 1985, 1987. i 1988. (biatlon, juniori), Sinfa Lasica 1984. (biatlon, juniori), klupske štafete juniora u biatlonu dva puta, 1985. i 1987. te Miroslav Lučić 1988. (biatlon, mlađi juniori).

Bronzanim medaljama sa jugoslovenskih prvenstava okitili su se: Nebojša Vajner tri puta, 1951. i 1952. (slalom i spust za mlađe omladinke, te veleslalom za starije omladinke), Fikret Jajić 1952. (trčanje, mlađi omladinci), Ida Nikčević 1957. (spust), Katica Šporer 1961. (trčanje, omladinke), klupska štafeta starijih omladinaca u biatlonu 1980, Robert Brudar četiri puta, 1981, 1982. i 1983. dva puta spust, juniori i dva puta seniori, te kombinacije seniori, Jovo Lučić 1984. (biatlon, juniori), Tihomir Milosavljević tri puta, 1986. dva i 1987. jednom (biatlon, stariji omladinci i juniori), Dragan Pandurević 1988. (biatlon, seniori) i SK Sarajevo 1988. (biatlon, ekipno).

PAŠOVIĆ BALKANSKI VICEŠAMPION

Ajdin Palović jedini od bosanskohercegovačkih smučara ima i trofeje sa nekog od zvaničnih internacionalnih prvenstava. Na Prvenstvu Balkana 1975. u Bursi u Turskoj nastupajući za reprezentaciju Jugoslavije u juniorskoj konkurenciji osvojio je srebrne medalje u slalomu i veleslalomu, oba puta iza bugarskog reprezentativca Petra Popangelova.

REPREZENTATIVCI

Do sada je 9 alpskih smučara i biatlonaca članova Smučarskog kluba Sarajevo nosilo reprezentativni dres u nekoj od jugoslovenskih selekcija. To su: Aleksandar Bošković i Željko Šatni (seniorska reprezentacija pedesetih godina), Dejan Galić (juniorska reprezentacija lezdesetih), Ajdin Palović (seniorska reprezentacija sedamdesetih), Robert

Brudar (seniorska selekcija osamdesetih), Zoran Peridina (juniorska „B“ reprezentacija osamdesetih), Ostoja Čedar (biatlon, seniorska reprezentacija krajem sedamdesetih), te Mladen Grujić i Tihomir Milosavljević (biatlon, danas članovi juniorske reprezentacije Jugoslavije).

ŠKOLA SMUČANJA

Život čine obični ljudi, bez kojih ne bi postojali ni – šampioni. Prevedeno na smučarsku svakodnevnicu: zamislite kako bi puste zimi izgledale naše planine kad bi se niz staze spuštali samo nosioci medalja sa zvanjanih takmičenja. Planinu i njen čarobni zimski pejzaž, njenu aromu i neodoljivu privlačnost opet u suštini čine priroda i ljudi kao jedna cjelina, hiljade i hiljade ljudi, hiljade i hiljade pari skijs u pokretu. A da bi olimpijska planina postala olimpijska, te hiljade i hiljade ljudi treba naučiti da vladaju parom „dasaka“ što na snijegu „život znače“.

Tek gledan iz ovog ugla, koliko-toliko postaje jasan značaj smučarskih škola. A smučarska škola SSK u sarajevskim olimpijskim relacijama čini temeljac, nešto na što se nadovezuje sve ostalo, i takmičenja, i rekreacija, i velike organizacije, jednom riječju – planine pune smučara.

Izraženo u brojkama to bi izgledalo ovako: u poslijeratnom periodu kroz klupsku smučarsku školu prošlo je preko 12.000 smučara početnika, Klub je školovao preko 600 instruktora, učitelja i trenera smučanja, kroz takmičarske sekcije prošlo je preko 4.500 takmičara... itd.

A iza svega opet stoje ljudi, entuzijasti i stručnjaci istovremeno. Dobrom glasu smučarske škole SSK u poslijeratnim godinama posebno su doprinijeli: Rajko Toparčević, Nikola Zagorac, Pero Lučić, Muhamed Fazlić, Šaćir Drinjak, Dževad Fazlić, Branko Ivanić, Vlado Šulnjar, Aleksandar Bošković, Jovan Janketić, Vesna Karić, Lelo Piksa, Zoran Zagorac, Sead Nožić, Murat Ramdanović, Mirjana Lavicki, Hrustem Isaković, Dobro Šuko, Miodrag Zoričić, Tarik Hanjalić, Vlado Šabić, Milovan Jevtović, Mirsad i Mehmed Nako, Snježana Kurić, Nenad Galić i mnogi drugi vrijedni članovi SSK.

ŠESTOAPRILSKA NAGRADA

Na sportskom planu takmičari Smučarskog kluba Sarajevo osvojili su preko 430 republičkih prvenstava, 37 medalja na jugoslovenskim šampionatima, od čega osam titula prvaka Jugoslavije, u državnim selekcijama nastupalo je devet članova Kluba, osvojeno je preko 700 raznih pehara, plaketa, diploma i priznanja. Klub je dobitnik Majske nagrade grada Sarajeva i BiH, Zlatne plakete SSK,

a 9 članova odlikovano je za rad u Smučarskom klubu Sarajevo. No, najveće priznanje, najveća nagrada za šest decenije u kojima je SSK s ljubavlju sarajevske smučarske terene otvarao i otvorio prema svijetu, da bi ih izdigao do olimpijskih visina, stigla je ove 1988. godine, kada je Klub postao dobitnik Šestoaprilske nagrade grada Sarajeva.

SKUPŠTINA GRADA SARAJEVA
ŽIRI ZA DODJELU ŠESTOAPRILSKJE NAGRADE
GRADA SARAJEVA

DODJELJUJE
ŠESTOAPRILSKU NAGRADU
GRADA SARAJEVA

Šumarskom klubu Sarajevo

*priložom 60. godišnjice osnivanja, za uspjeh u
radu na razvoju i napredovanju masovnog i
tehničkog šumarskog sporta.*

PREDSEJENIK
ŽIRIA ZA DODJELU NAGRADE

Dario Olibina

PREDSEJENIK
SKUPŠTINE GRADA SARAJEVA

Salko Selimović

SARAJEVO, 6. APRIL 1988. GOD.

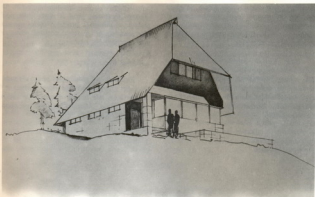
OBJEKTI neumorni graditelji

Priča o šezdeset godina SSK je i priča o neumornim graditeljima, koji su decenijama s ljubavlju osvajali planinu i u neponavljivu ljepotu uvodili tekovine civilizacije.

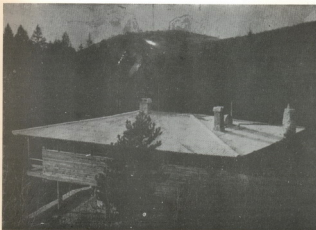
Prvi dom Ski-kluba otvoren je na Črepoljskom 1934. godine a četiri godine kasnije uz njega je podignuta i klupska skakaonica.

Dom SSK na Črepoljskom prije rata

Kupka Bajta na Jahorini izgorila 1941. godine.

Dom na Brusu.

Prvi dom Smučarskog kluba Sarajevo na Jahorini nalazio se na mjestu današnje „Mladosti“. Radovi na izgradnji počeli su 1939, a dom je nedovršen izgorio na početku drugog svjetskog rata.

Dom „Košuta“ izgrađen je 1955. godine na Jahorini za potrebe 3. studentskog prvenstva svijeta. Kao nagrada za masovno učešće u akciji izgradnje, te izvanredan doprinos organizaciji SP „Košuta“ je poklonjena smučarima SSK. Mnogo kasnije ustupljena je „Energoinvestu“.

1955. Klub je adaptirao i stari dom na Trebeviću (Brus), koji je prvo izdat pod zakup, a potom i predat Fabrici duvana Sarajevo, da bi se dobio dodatni novac za novi graditeljski poduhvat.

Najznačajniji graditeljski posao do sada, svakako je bila izgradnja doma „Mladost“ na Jahorini. Uz brojne dobrovoljne akcije članova Kluba, „Mladost“ je puštena u upotrebu 1961. godine.

Klupski dom „KOŠUTA“ na Jahorini

Klub je do sada izgradio i dva ski-lifta. Jedan od prvih u našoj zemlji bio je onaj podignut u Rajskoj dolini na Jahorini 1961. koji je poslije 14. zimskih olimpijskih igara ustupljen RO ZOI. Drugi je podignut 1963. godine na Trebeviću, a prestao je sa radom 1966. godine zbog gubitaka.

PLANOVI:

Dom „Mladost“ bitno je po svom značaju u proteklih 27 godina prevazišao funkcije isključivo klupskog objekta. Njegove izvanredna lokacija, pa stoga sa smučarskog aspekta i izuzetna funkcionalnost, doveli su do

toga da je dom odavno postao pretijeran za sve one koji bi tokom zime željeli da koriste njegove usluge. Mada je od izgradnje do danas „Mladost“ u nekoliko navrata renovirana, SSK se tek sada nalazi pred najvećim graditeljskim zahvatom od njenog otvaranja.

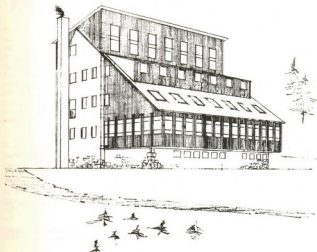
Od čitavog niza projekata dogradnje doma, poslije niza peripetija, izazvanih, prije svega, nezavidnom finansijskom situacijom i odsustvom volje za pružanje pomoći sa strane, konačno opredjeljenje je da se proširenje izvede po projektu Miloda Janjića, koji bi se realizovao u dvije faze. U prvoj bi bio proširen samo domski restoran, a u drugoj bi znatnije bili povećani i smještajni kapaciteti. Finansije su, i dalje, osnovni problem.

Klupski dom „MLADOŠĆ“ na Jahorini.

Dom mladosti na Jahorini idejno rešenje „sanacije i adaptacije“

Dom mladost na Jahorini končno idejno rešenje

ORGANIZATORI SVJETSKOG NIVOA

U šest decenija postojanja Sarajevski smučarski klub bio je organizator na stotine takmičenja, od nadmetanja cicibana i cicibanki, sreskih prvenstava seoske omladine do smučarskih smotri najvišeg svjetskog ranga. Klub je bio tehnički organizator na desetine republičkih prvenstava, brojnih šampionata Jugoslavije, a od ostalih značajnijih priredbi bio je jedini organizator ili učesnik u organizaciji ...

- Prvog jugoslovenskog smučarskog sketa, Jahorina 1937. godine
- Trećeg studentskog prvenstva svijeta u smučanju, Jahorina 1955. godine
- Jahorinskog kupe - kupe Evrope od osnivanja 1953. godine
- Igmanskog marša, od osnivanja 1958. godine
- „Zlatne lisice“, takmičenja za Svjetski kup, Jahorina 1975. godine
- Četrnaestih zimskih olimpijskih igara Sarajevo 1984.

BIATLONCI ZA PONOS

Porodica Smučarskog kluba Sarajevo kraj šeste decenije postojanja dočekuje, sa oko 700 aktivnih članova, koji djeluju kao sudije, uređivači staza, rekreativci, učitelji smučanja, početnici ili jednostavno – aktivisti. Klub djeluje kroz sekcije: alpsku, trkaču i biatlon sekciju, školu smučanja sa zborom učitelja i instruktora, zbor sudija i tek formiranu Sekciju rekreativaca, čija aktivnost je inicirana u saradnji sa Redakcijom „Oslobođenja“.

Tu je, naravno, i aktiv veterana, jedinstvena forma djelovanja, kroz koju se obezbjeđuje generacijski kontinuitet. Klub je svake godine na kraju sezone organizator jednog od najatraktivnijih takmičenja – Kupa veterana, koji na Jahorini okuplja bivše asove iz cijele Bosne i Hercegovine, a posljednjih godina i „stare smučarske vukove“ iz Beograda i Titovog Uzliza, pa čak i iz inostranstva (prije dvije godine učestvovala je i grupa veterana iz Poljske).

Zbor sudija okuplja oko sto članova sa položenim sudijskim ispitom. Stručni savjet,

na čijem čelu se, poslije Ljubile Zečevića i Vlade Šabića, danas nalazi Vlatko Slokar, rukovodi stručnim radom, koji realizuju trojica profesionalnih trenera (Marinko Samardžić – biatlon, Simša Paradžina – alpske discipline, i Enver Alilhodžić – alpske, cicibani). Na čelu trenera amatera nalazi se Milovan Jeftović, stožer stručnog rada u smučarskom trčanju i biatlonu, čovjek koji već 12 godina radi kao klupski trener, ustupajući svoj honorar za stvaranje što boljih uslova takmičarima! Branko Čežar amaterski vrlo uspješno radi kao trener biatlonaca, Safet Jurić vodi trkače mlađih kategorija, a sa alpskim smučarima i smučarkama rade Željko Božović i Sale Dabo, te jedan broj učitelja.

Entuzijazam je i danas osnova na kojoj počiva Smučarski klub Sarajevo, ali je to entuzijazam nekog drugog kova u odnosu na onaj od prije šezdeset, trideset ili petnaest godina. O tome Anton Nole Štitić, predsjednik Kluba, kaže:

- Entuzijazam ne opada, ali poprima nove oblike. Mi smo ga ranije izražavali tako

Što smo u rano jutro od Pala ka Rajskoj dolini kretali usiljenim maršem na trening, a u pet popodne na skijama se vraćali nazad prema Palama. Izražavali smo ga kroz kopanje, gradnju domova . . . A danas je više ostao entuzijazam druženja sa planinom, posebno među starijima, dok su mlađi sve više orijentisani na organizovani dolazak na planinu, iako postoje izvanredne saobraćajne veze. Entuzijazam je vremenom, uslovno rečeno, iskrljivan, ali kod mlađih je ostala izražena potreba za planinom. Što se, između ostalog, ogleda i u tome što veliki broj takmičara, zajedno sa svojim roditeljima, sufinansira aktivnosti Kluba. Inače, ove stvari ne bi trebalo posmatrati iz nekog konzervativnog ugla, niti ih iko u Klubu tako posmatra. I Smučarski klub Sarajevo prilagođavao se vremenu – drugarske večeri zamijenio je diskoteka, a duge noćne sjedeljke sjedanje u automobil i odlazak u Sarajevo na spavanje.

Koliko je danas skupo biti smučarski klub?

- Zahvaljujući objektima kojima je SSK uz dobrovoljni rad svojevremeno obogatio Jahorinu, i koji su napravljeni na vrijeme, ipak obezbjeđujemo odgovarajuće uslove za aktivnost, takmičenje i rekreaciju. Naš dom najjeftiniji je objekat otvoren za javnost na Jahorini. Ima 60 ležaja i praktično finansira 50 odsto aktivnosti Kluba. Dakle, ključni potez za današnje finansiranje povučen je prije trideset godina, kada je počela izgradnja „Mladost“ – kaže Anton Štitić.

Planovi za dogradnju Doma nikako da se realizuju?

- „Mladost“ je imala i ima strateški značaj za bosanskohercegovačko smučanje. Sad tražimo od SOFK Sarajevo da ovaj objekat uvrsti u red sportskih objekata od širog društvenog značaja i da se pomogne njegova rekonstrukcija, za koju smo se odavno odlučili, ali nemamo dovoljno novca.

I hoće li do rekonstrukcije brzo doći?

- Hoće bar djelimično. Dogradimo prostor za druženje i restoran, a za generalnu rekonstrukciju nema para. Uputili smo poziv zainteresovanim OOUR-ima koji proizvode sportsku opremu i turističkim organizacijama u kojem im nudimo poslovni prostor u „Mladosti“ i tu očekujemo jedno od rješenja – veli Štitić.

Značajnu ulogu u klupskim finansijama svojevremeno je igrao i ski-lift. Međutim, od prije dvije zime on se više ne nalazi na spisku imovine SSK.

- Prođali smo ga zbog višeg interesa, kako bi se kompletirala ponuda na Jahorini – kaže predsjednik Kluba. – U prvo vrijeme dobili smo godišnje obeštećenje, a onda trajno koje, međutim, nije odražavalo pravu vrijednost lifta, jer je realno prije dvije godine vrijedio više od dvije stane milijarde, koliko nam je za njega plaćeno.

„Mladost“ pokriva 50 odsto klupskih rashoda, a ko stoji iz druge polovine?

- Značajna sredstva dobijemo od Sportskog društva Sarajevo, koji iz svojih prihoda finansira rad svih jedanaest klubova. Od SIŽ-a fizičke kulture grada, bez obzira što smo od GK SSRN proglašeni za nosioca razvoja smučanja u gradu, dobijemo neznatna sredstva u odnosu na potrebe. Problem je, naime, u tome što smučanje u kriterijima SOFK Sarajeva nije svrstano u kvalitetni sport. Uslov za to je dostizanje jugoslovenskog vrha, koji je teško dostupan zbog činjenice da je jugoslovenski vrh i vrh svjetskog smučanja. Tu se krug zatvara, a mislim da ne bi trebao, s obzirom na zaista specifičnu ulogu smučanja u razvoju sarajevskog sporta, pa ako hoćete i grada Sarajeva – kaže Nole Štitić.

Finansije se svake godine, ipak, nekako zakružuju?

- Da, ali na taj način što dio potreba jednostavno preskočimo. Recimo, Klubu ne-